

Το άνθισμα των υποκειμενικοτήτων: επανεξετάζοντας τον ανταγωνισμό μέσα στην Έρημο της Κρίσης

του Ian Paul, 2010, Institute for anarchist studies

Μετάφραση- Επιμέλεια: Θοδωρής Σάρας

[<http://anarchiststudies.org/node/482> Ανάκτηση 19/8/2010 12:35 μμ]

Πώς οι διαδηλώσεις στο Πίτσμπουργκ προεικόνισαν νέα μοντέλα αντίστασης στη Βόρεια Αμερική [1]

[για την ιστορία οι διαμαρτυρίες ενάντια στη σύνοδο κορυφής των G20 έγιναν το Σεπτέμβριο του 2009.]

Κατά την τελευταία δεκαετία, βιώσαμε την κατάρρευση και διάλυση των κινημάτων αντίστασης ευρύτερης βάσης μέσα στις Ενωμένες Πολιτείες Αμερικής. Το κίνημα της αντιπαγκοσμιοποίησης σε μεγάλο βαθμό διαλύθηκε από τα ρεύματα της καταστολής που ακολούθησαν την ανάδυση των μηχανισμών ασφαλείας μετά την 11 Σεπτεμβρίου. Αμέσως μετά, το αντιπολεμικό κίνημα, που προηγήθηκε της εισβολής στο Ιράκ και έδωσε κίνηση στις κοινωνικές μηχανές από την μία άκρη του κόσμου στην άλλη, θρυμματίστηκε κάτω από το βάρος της αποτυχίας του να αποτρέψει τον πόλεμο.

Η κατάρρευση των οικονομικών και πολιτικών μοντέλων που έχουν προσδιορίσει τις πρώτες ανάσες του 21ου αιώνα, συνοδεύτηκαν από την κατάρρευση της ικανότητας μας να είμαστε ανταγωνιστικοί και να δρούμε ενάντια σε τέτοια συστήματα. Παρόλα αυτά δύο βασικά μοντέλα συνέχισαν να είναι ενεργά από τους αντιεξουσιαστές και αντικαπιταλιστές στις Ενωμένες Πολιτείες (Ε.Π) – το οργανωτικό μοντέλο (που αντλεί τη δομή του από τις κολλεκτίβες του Ισπανικού εμφύλιου) και το μοντέλο των διαμαρτυριών κορυφής. (που προέρχεται σε μεγάλο βαθμό από τα αυτόνομα κινήματα της δεκαετίας του 80 και του 90.) Καθώς ο καπιταλισμός σκοντάφτει και τραυλίζει και οι δομές του παγκοσμιοποιούνται και μετασχηματίζονται, η ριζοσπαστική “αριστερά” έχει συνεχίσει να λειτουργεί μέσα σε αυτά τα αποτυχημένα μοντέλα που σε μεγάλο βαθμό έχουν γίνει αναποτελεσματικά.

Η κατάρρευση αυτών των μοντέλων δεν πρέπει ωστόσο να μας τρομάζει. Είναι μέσα στα μπάζα αυτών των τροχιών που αρχίζουμε να βρίσκουμε τα άνθη των νέων ανταγωνισμών μέσα στους οποίους σκηνοθετούμε τη σύγκρουση και την πάλη. Ενώ οι αγώνες του παρελθόντος είχαν κύρια εγχειρηματοποιηθεί μέσα στις παραδοσιακές νεωτερικές υποκειμενικότητες (όπου αρχικά διατυπώθηκαν κυρίως από τον Μαρξ και έπειτα επαναδιατυπώθηκαν από τους θεωρητικούς του φεμινισμού και των πολιτικών της ταυτότητας), νέες υποκειμενικότητες έχουν αρχίσει να αναπτύσσονται, που μπορεί να μας προσφέρουν διαφορετικές ταυτότητες προς τις οποίες θα κινηθούμε.

Μία κρίση ταυτότητας

Τα δύο μοντέλα μέσα στα οποία οι αντιεξουσιαστές κινούνται προσφέρουν δύο διαφορετικούς τρόπους ταυτοποίησης και διαφοροποίησης που μας παρέχουν

σκηνές για δράση. Πρώτα από όλα, η αναρχική οργάνωση μας προσφέρει μία θετική μέθοδο προσδιορισμού των εαυτών μας, κάνοντας χρήση σημείων ενότητας και πάλης (πλατφόρμες), τα οποία παρέχουν τη βάση της συλλογικής οριζόντιας οργάνωσης. Δεύτερον, η διαμαρτυρία κορυφής μας προσφέρει την ευκαιρία να προσδιορίσουμε τους εαυτούς μας αρνητικά, ενώ με την αντίθεση μας στις οικονομικές και πολιτικές κορυφές επαναεπινοούμε τους εαυτούς μας ως φορείς ανταγωνισμού και άρνησης.

Η διακλάδωση (bifurcation) της υποκειμενικότητας σε θετικούς και αρνητικούς άξονες μας επιτρέπει να δράσουμε με τρόπους που διαφορετικά θα ήταν απίθανοι, που τελικά αποδεικνύονται προβληματικοί και εξασθενίζοντες καθώς προσπαθούμε να χτίσουμε νέες κοινωνίες και αντι-κουλτούρες. Ενώ μπορεί να είναι δύσκολο να φανταστούμε νέα μοντέλα με τα οποία θα αντικαταστήσουμε τα παλιά, είναι συντριπτικά προφανές πως αν θέλουμε οι προσπάθειες μας να είναι επιτυχείς πρέπει να αναδυθούν νέα μοντέλα. Εάν θέλουμε να μετακινηθούμε πέρα από τα προηγούμενα μοντέλα και να αναπτύξουμε νέους τρόπους αντίστασης, πρέπει να ξεκινήσουμε τη φαντασίωση νέων υβριδικών υποκειμενικοτήτων μέσα στις οποίες θα συσχετίσουμε την κοινωνία και την αυτοκρατορία. Οι δράσεις μας έχουν γίνει σπασμένοι δίσκοι, που απλά επαναλαμβάνουν τους εαυτούς τους και αναπαράγουν διαρκώς τα ίδια αποτελέσματα, τα οποία έχουν αποτύχει να επιτεθούν στον καπιταλισμό σε οποιοδήποτε ουσιαστικό επίπεδο. Στη μέση της κρίσης, είναι καθήκον μας να σφυρηλατήσουμε νέες δομές με τις οποίες μπορούμε τόσο να δημιουργήσουμε όσο και να αρνηθούμε.

Τα δύο μοντέλα που προσδιόρισαν τα αντιεξουσιαστικά κινήματα στις προηγούμενες δυο δεκαετίες βασίζονται στους παραδοσιακούς τρόπους να περιγράψουμε τους εαυτούς μας (υποκείμενα) σε σχέση με τα παγκόσμια συστήματα κυριαρχίας (αντικείμενα), και καταλήγουν να αναπαράγουν τις ίδιες δυαδικές δομές, στις οποίες το κράτος βασίζεται για να εξαπλώσει την επιρροή και την πειθαρχία του.[2] Το ερώτημα του “ποιοι είμαστε” μας πιέζει σε προηγούμενα περιγραφικά μοντέλα του “εμείς είμαστε” ή “εμείς δεν είμαστε” και αποτυγχάνει να μας παρέχει με νέα μοντέλα υποκειμενικότητας μέσα στα οποία θα σκηνοθετήσουμε τους ανταγωνισμούς.

Τα προβλήματα που αναδύονται όταν προσπαθούμε να περιγράψουμε τους εαυτούς μας θετικά, ως συναρμογή των χαρακτηριστικών γνωρισμάτων δείχνει άμεσα την απουσία επαναστατικής τροχιάς. Οι κατηγορίες “αντικαπιταλιστής” και “αντιεξουσιαστής” τα πάνε καλά στην περιγραφή των πολιτικών μας, και συχνά αναπτύσσονται όταν συμμετέχουμε σε ευρύτερες τάσεις. Ωστόσο, περιγράφοντας τους εαυτούς μας με αυτό τον τρόπο, πέφτουμε άενα σε μία αντιδραστική θέση, να αντιδρούμε πάντα στις τελευταίες αναπτύξεις του καπιταλισμού, χωρίς ποτέ να κινηθούμε πέρα από τα όρια που επιβάλλονται από τέτοια συστήματα. Δεν αποτελεί έκπληξη πως όταν οι πολιτικές και οι θεσμοί του νεοφιλελευθερισμού αρχίζουν τελικά να τρεκλίζουν, δεν είμαστε έτοιμοι να δράσουμε την ίδια στιγμή με οποιοδήποτε σημαντικό τρόπο.

Από την Ταυτότητα στην Ικανότητα.

Το πώς φανταζόμαστε τους εαυτούς μας, και τελικά, το πώς επιλέγουμε να σχετιστεί ο ένας με τον άλλον θα προσδιορίσει σε μεγάλο βαθμό τη μορφή που

το κίνημα μας εκδηλώνεται και παίρνει σχήμα. Συχνά φαίνεται ότι αλλάζουμε τις ταυτότητες και τις υποκειμενικότητες μας ανάλογα με την κατάσταση, κινούμενοι από το φοιτητή στον εργάτη στον ύποπτο στον αναρχικό μέσω της πορείας της ημέρας. Όλες αυτές οι ατομικές υποκειμενικότητες προσφέρουν πλαίσια μέσα στα οποία θα αναπτύξουμε μία ανάλυση του συστήματος κινητοποιώντας έπειτα δομές με τις οποίες θα αντεπιτεθούμε σε αυτά τα συστήματα. Με το χρόνο, έχει γίνει ξεκάθαρο ότι η αναποτελεσματικότητα και η επανάληψη αυτών των υποκειμενικοτήτων ως αυτόνομων και απομονωμένων χαιρετισμών δεν έχουν αμφισβητήσει το κεφάλαιο. Ωστόσο, η έκφραση αυτών των υποκειμενικοτήτων μέσα στην πληθυντικότητα και και το πλήθος μίας ποικιλίας αγώνων, ίσως μας έχει προσφέρει ένα νέο μοντέλο υποκειμενικότητας, που δεν βασίζεται στις δυαδικές σχέσεις στο κράτος ή τον καπιταλισμό αλλά μάλλον μας προσφέρει ένα πεδίο στο οποίο εξερευνούμε νέες σχέσεις και ικανότητες.

Αυτό ίσως πρώτη φορά θεωρητικοποιήθηκε μέσα στα κινήματα της αντιπαγκοσμιοποίησης- ότι η πληθυντικότητα των διαφορετικών υποκειμενικοτήτων μπορεί να εκδηλωθεί μαζί με τη διαμόρφωση μεγάλων συλλογικών σωμάτων μέσα στα οποία σφυρηλατούνται νέες κοινωνίες. Ενώ αυτοί οι υπαινιγμοί της νέας υποκειμενικότητας άρχισαν να εμφανίζονται στα κείμενα που χρησιμοποιούν όρους όπως η “προεικόνιση” και το “κίνημα των κινημάτων”, και αργότερα επανεκφράστηκαν μέσα στου Γαλλικούς εξεγερσιακούς κύκλους αντλώντας σε μεγάλο βαθμό από τα πλαίσια της κριτικής θεωρίας (με πιο αξιόλογους τους Ντελέζ και Γκατταρί), αυτές οι αναπτύξεις γρήγορα άρχισαν να μολύνουν τα παλιά μοντέλα της υποκειμενικότητας μας, με νέες λεωφόρους και δυνατότητες της κίνησης και του όντος. Αντί να παραμένουν στρωματοποιημένες μέσα στα αποτυχημένα μοντέλα των 90, οι νέες αυτές υβριδικές υποκειμενικότητες ίσως μπορούν να οδηγήσουν σε νέους τύπους δράσης, οργανώσεων και σχέσεων.

Αυτό που αυτές οι συνεισφορές μας επιτρέπουν να κάνουμε είναι, κύρια, να επαναδιατυπώσουμε τον τρόπο με τον οποίο σκεφτόμαστε την υποκειμενικότητα σε σχέση με την πάλη. Αντί να θέτουμε τους εαυτούς μας ως σώματα και μάζες προσδιορισμένων από το γεγονός που είμαστε μαζί, μπορούμε να θεωρήσουμε με τους εαυτούς μας σε σχέση με αυτό που κάνουμε μαζί. Μέσω της μετατόπισης από τους μηχανισμούς κωδικοποίησης της ταυτότητας στα εν δυνάμει ενεργά δυναμικά των συλλογικών μας ικανοτήτων, ίσως μπορούμε να αναπτύξουμε νέες δυνατότητες μέσα στα κινήματα.

Αυτή τη στιγμή αισθάνομαι ότι είναι καθαρό πώς με την επανατοποθέτηση του τρόπου με τον οποίο σκεφτόμαστε την υποκειμενικότητα ως στιγμή της παραγωγής και όχι ως ένα ουσιοκρατικό γεγονός, δεν μπορούμε να εγκαταλείψουμε απόλυτα τις υποκειμενικότητες που στηρίζονται στην ταυτότητα γενικά. Ενώ ένα ελεύθερο παιχνίδι των υποκειμενικοτήτων μέσα στο χώρο των κινημάτων και των πληθών έχει μία απελευθερωτική και ελπιδοφόρα ικανότητα, οι κωδικοποιημένες και στρωματοποιημένες υποκειμενικότητες του κράτους δεν χάνονται σε αυτή τη διαδικασία.

Οι δομές ανισότητας που αφορούν τη φυλή, την τάξη, το φύλο, ή τη σεξουαλικότητα (για να πούμε μερικές) παραμένουν εγχειρηματοποιημένες και παρούσες στα κινήματα μας και πρέπει να συνεχίσουμε να τις αντιμετωπίζουμε

καθώς φανταζόμαστε νέες υποκειμενικότητες. Αυτό είναι κάτι που έχει παραβλεφθεί ειδικά στους εξεγερσιακούς κύκλους, που ενώ οι πολιτικές της ταυτότητας έχουν αποδείξει ότι είναι προβληματικές με διάφορους τρόπους, δεν έχουν εγκαταλείψει ολοκληρωτικά τη συζήτηση γύρω από την ικανότητα να κάνεις πράγματα παρά να είσαι πράγματα.

Η έρημος της κρίσης

Προκειμένου να περιγράψουμε κατάλληλα αυτά τα νέα μοντέλα της υποκειμενικότητας είναι απαραίτητο να σημειώσουμε τις μεγάλες μεταβολές που έχουν συμβεί στις καπιταλιστικές δομές και επέτρεψαν στα νέα μοντέλα να σχηματιστούν. Η μεταβολή από το διαιρεμένο κόσμο του ψυχρού πολέμου (ο 3ος παγκόσμιος πόλεμος) στο ενοποιημένο χώρο του παγκόσμιου καπιταλισμού (ο 4ος παγκόσμιος πόλεμος) σημαδεύει μία αλλαγή στον τρόπο που λειτουργούν τα καπιταλιστικά εκμεταλλευτικά συστήματα. Η πτώση του τείχους του Βερολίνου το 1989 συνήθως προσφέρεται ως η στιγμή της γέννησης αυτού του νέου ενοποιημένου χώρου, που σημαδεύει την αρχή της νέας περιόδου της καπιταλιστικής οικονομικής, πολιτικής και πολιτισμικής εξάπλωσης.

Είναι επίσης σημαντικό να σημειώσουμε ότι η πτώση του τείχους του Βερολίνου άνοιξε το δρόμο για νέα κοινωνικά κινήματα, μεταξύ των οποίων περισσότερα αξιοσημείωτα ήταν η θεμελίωση μεγάλων αυτόνομων κοινοτήτων στη Δυτική Ευρώπη. Δεν είναι σύμπτωση που η εξάπλωση του παγκόσμιου καπιταλισμού γέννησε νέες μορφές ανταγωνισμού μέσα στο σύστημα. Ενώ ο παγκόσμιος καπιταλισμός συχνά εκδηλώνεται ως ολική δομή, που συμπεριλαμβάνει και συλλαμβάνει όλη την κοινωνική, πολιτική και οικονομική ζωή στη λειτουργία της, οι χειρονομίες της άρνησης και της επίθεσης έχουν τη δυναμική να δημιουργήσουν νέους χώρους, όπου εναλλακτικές υποκειμενικότητες μπορούν να εκφραστούν και να παίξουν και στις οποίες βρίσκουμε τα άνθη της ριζοσπαστικής αλλαγής.

Όταν περιγράψω αυτές τις νέες υποκειμενικότητες, θέλω να τις θέτω μέσα στη γεωγραφία – τη γεωγραφία ενός ενοποιημένου, μπλεγμένου και λείου χώρου της ερήμου. Ενώ έχω ξοδέψει το πρώτο μισό του κειμένου συνηγορώντας για τη λογική της ικανότητας και της πράξης αντί της λογικής του όντος, αυτό που θέλω να υποστηρίξω είναι ότι οι όροι έχουν θεμελιωδώς καταρρεύσει – ότι τόσο το κάνω όσο το ον είναι το ένα συστατικό για το άλλο. Η διαίρεση και η διακλάδωση ανάμεσα στο είμαι κάτι και στο κάνω κάτι είναι μη λειτουργική μέσα στο έδαφος του παγκόσμιου καπιταλισμού, κύρια λόγω της πολύπλοκης φύσης ενός τέτοιου χώρου.

Δεν είναι πλέον δυνατό να ισχυριζόμαστε ότι είμαστε αυτόνομοι ή διαχωρισμένοι από τα παγκόσμια καπιταλιστικά συστήματα όσο η αισθητική συνεχίζει να προσδιορίζει και να περιορίζει τους τρόπους που σκεφτόμαστε και δρούμε στον κόσμο και μεταξύ μας. Σκοπεύω να υποστηρίξω ότι στη διαδικασία του κάνω, στη διαδικασία του δρώ, αντιστέκομαι, παλεύω και αγωνίζομαι – μέσα σε αυτή τη διαδικασία είναι που παράγουμε τους εαυτούς μας. Στις πολιτικές της προεικόνισης αυτό έχει εκφραστεί ως η ενοποίηση σκοπών και μέσων και στους λόγους περί εξέγερσης έχει εκφραστεί ως η ανάδυση των νέων “μορφών της ζωής”, αλλά ο ισχυρισμός, κύρια, είναι ο ίδιος.

Το ερώτημα που συνεχίζει να αναδύεται όπως μετακινούμαστε εμπρός είναι: πώς μπορούμε να αναπτύξουμε σχέσεις και δομές που μπορούν να δράσουν για να εξαπλωθούν και να διαδοθούν με μεταδοτικό και απελευθερωτικό τρόπο ενώ παράλληλα θα ενίσχυαν δυναμικά τις ριζοσπαστικές υποκειμενικότητες; Τι είναι οι δομές που έχουν την ικανότητα τόσο να δημιουργούν όσο και να διατηρούν νέες γεωγραφίες μέσα στις παγκόσμιες καπιταλιστικές δομές, μέσα στις οποίες μπορούμε να εκδηλώσουμε τους ανταγωνισμούς;

Οι προεικονιστικές Υποκειμενικότητες στο Πίτσμπουργκ.

Ενώ το πρώτο μισό του κειμένου ήταν κύρια θεωρητικό και πιθανά ως αποτέλεσμα δυσνόητο, ελπίζω το δεύτερο να κάνει συγκεκριμένα τα επιχειρήματα για τη χρήση των πρόσφατων διαδηλώσεων στο Πίτσμπουργκ ενάντια στο G20 ως μελέτη περίπτωσης. Ενώ αυτές οι διαδηλώσεις ήταν σε πολλά όμοιες με τις διαμαρτυρίες κορυφής του παρελθόντος, υπήρχαν μερικές διαφορές που εξέφρασαν τις νέες στρατηγικές και μοντέλα υποκειμενικότητας που έχω περιγράψει σε ολόκληρο το κείμενο.

Οι διαδηλώσεις έχουν ήδη ελκύσει μεγάλο αριθμό γραπτών και αναλύσεων, έτσι εγώ θα αποφύγω να γράψω για τη συγκεκριμένη αλυσίδα γεγονότων ή των ακόμα μεγαλύτερων αφηγηματικών πλευρών της κορυφής, και θα προσπαθήσω να εστιάσω στις επικρατούσες συλλογικές συμπεριφορές μέσα στη μάζα των διαδηλωτών, που ίσως εξέφρασαν νέες υποκειμενικότητες.

Ίσως η πρώτη και πιο προφανής εκδήλωση των νέων υποκειμενικοτήτων βρισκόταν στην κίνηση των διαδηλωτών μέσα στην πόλη. Μεγάλα επιχειρήματα είχαν κατατεθεί στο συμβούλιο των εκπροσώπων (των ομάδων συγγένειας) για το σχεδιασμό της πορείας που θα ακολουθούσαν την μέρα της διαδήλωσης, με την μία ομάδα να θέλει να πάει στη συνάντηση κορυφής και την άλλη να θέλει να κατευθυνθεί στην περιοχή των επιχειρήσεων. Το συμβούλιο των εκπροσώπων κατέληξε στην απόφαση να πορευτεί στον τόπο της συνάντησης κορυφής, που ήταν σίγουρο ότι συγκέντρωνε μεγάλο αριθμό αστυνομικής καταστολής και απομόνωνε τους διαδηλωτές από τις πιο δραστήριες και με περισσότερο κόσμο περιοχές της πόλης. Αυτές οι προβλέψεις βγήκαν σε μεγάλο βαθμό αληθινές, και όταν η αστυνομία άρχισε την επίθεση στην πορεία με δακρυγόνα και κανόνια ήχου, οι διαδηλωτές διαλύθηκαν γρήγορα σε ένα πλήθος μικρότερων ομάδων. Ενώ η αστυνομία έλπιζε ότι μέσω της επίθεσης θα καταπνίξει την πορεία, αντί για αυτό οι ομάδες απλώς άλλαξαν τη μορφή της διαδήλωσης, που συνέχιζε παρόλαυτα να κινείται στην πόλη.

Διαχέοντας τη διαμαρτυρία σε ολόκληρη την πόλη αντί να την αφήσουν να στοχεύσει στη συνάντηση του G20, η σύγκρουση άρχισε να αντανakλά πιο καλά τις πρόσφατες αλλαγές στο παγκόσμιο κεφάλαιο που περιγράφηκαν νωρίτερα. Ο λείος και πολύπλοκος χώρος του μετά το 89 καπιταλισμού επιτρέπει τη δράση να εκδηλώνεται σε ολόκληρο αυτό το χώρο ως όλον αντί να συγκεντρώνεται σε συγκεκριμένους και στατικούς τόπους. Με αυτόν τον τρόπο η αντίσταση εγχειριματοποιείται τόσο μέσα όσο και ενάντια στη λογική αυτών των συστημάτων, δημιουργώντας νέες δυναμικότητες για ανταγωνισμό.

Αυτό που αρχικά ήταν μία συγκρατημένη και απλή πορεία, μετακινήθηκε αργά σε ολόκληρη την πόλη λέγοντας συνθήματα και κρατώντας πανώ, και γρήγορα μετατράπηκε σε κάτι εντελώς διαφορετικό. Τώρα, με τις μικρότερες ομάδες να περιπλανιούνται στα δρομάκια και τους δρόμους του Πίτσμπουργκ διασχίζοντας μεγάλες γεωγραφίες, ολόκληρη η πόλη έγινε ένας τόπος αγώνα. Ενώ αυτά τα γεγονότα προσδιορίζονται τυπικά από δυαδικές σχέσεις (πχ μία ομάδα διαδηλωτών [α] ενάντια σε μία ομάδα της αστυνομίας [β]) αντί για αυτό το γεγονός οι ομάδες μπλέχτηκαν στη λειτουργία της πόλης και νέες ικανότητες ξετυλίχθηκαν.

Αυτή η μεταβολή στη χωρική φύση της διαδήλωσης επιτρέπει τον ισχυρισμό ότι διαδραματίζεται ένα νέο παιχνίδι της υποκειμενικότητας. Ενώ πολλοί από τους διαδηλωτές έχουν συμμετάσχει στη διαδήλωση ως μέρος του μαύρου μπλοκ (μία τακτική που οι αναρχικοί είναι ντυμένοι στα μαύρα για να καλύπτουν τις ταυτότητες τους) αυτό το ευρύτερο έδαφος δράσης και η ατομικοποίηση της διαδήλωσης επέτρεψε σε αυτούς που αντιστάθηκαν να μεταβάλουν και να αλλάξουν τις υποκειμενικότητες τους καθώς η κατάσταση άλλαζε. Για ώρες οι διαδηλωτές μετακινούνταν γύρω στην πόλη, μετέβαλαν και μετασχημάτιζαν, αποφεύγοντας αποτελεσματικά την αστυνομική καταστολή ενώ την ίδια στιγμή σπινθήριζαν μοναδικότητες αντίστασης.

Η αστυνομία περιστασιακά θα προλάβαινε τις μικρότερες ομάδες των διαδηλωτών, αλλά οι διαδηλωτές αντί να πέσουν στις παλιές διχοτομήσεις της αστυνομίας εναντίων τους, διαχύθηκαν και μετέβαλαν τις υποκειμενικότητες τους, με σκοπό να επανασεσωματωθούν μέσα στη φυσιολογική λειτουργία της πόλης. Αυτό συχνά έκανε την αστυνομία αρκετά αμήχανη αφού η συμμορία των άγριων διαδηλωτών είχε εξαφανιστεί. Ενδεχόμενα η αστυνομία θα πιεζόταν να κυνηγήσει κάποια άλλη ομάδα, επιτρέποντας την προηγούμενη ομάδα να ξαναδιαδηλώσει στους δρόμους και να εξαπολύσει ξανά την αντίσταση της.

Αυτό έγινε κατά τη διάρκεια της ημέρας, και αργότερα το βράδυ κοντά στο πανεπιστήμιο. Αυτή η διαρκής μεταβολή των υποκειμενικοτήτων δημιούργησε μία ολόκληρη άμπωτη και ροή της πάλης χωρίς καθαρά όρια ή σύνορα ανάμεσα στην καθημερινή ζωή και την σύγκρουση. Αυτή η αλλαγή από τη μοναδική, αδιάκοπη και κατευθυνόμενη διαδήλωση σε μία πολλαπλή, ενυπάρχουσα και διάχυτη σύγκρουση ξεχώρισε τα γεγονότα του Πίτσμπουργκ από τις προηγούμενες διαμαρτυρίες κορυφής στη Βόρεια Αμερική, και απέδειξε την εξάπλωση της αντίστασης με έναν πιο βαθύ και ανεξέλεγκτο τρόπο.

Από τη Διαφ[ο]ρά στην επιθυμία.[2]

Η μεταβολή από την ταυτότητα στην ικανότητα και από τη μοναδικότητα στην πολλαπλότητα μας προσφέρει ένα νέο πλαίσιο με το οποίο μπορούμε να θεωρήσουμε τα κινήματα. Αντί της μετακίνησης για να εκφράσουμε αυτό που κάνει τις πολιτικές μας διαφορετικές ή απόμακρες από άλλες ομάδες πολιτικών ή της προσπάθειας να θεμελιωθεί μία ταυτότητα έξω από τα καπιταλιστικά συστήματα (υποκουλτούρα, αντικουλτούρα, αυτονομία;) πρέπει να αναζητήσουμε τη δημιουργία γεωγραφιών και χώρων, που θα κάνουν ικανές τις επιθυμίες των ριζοσπαστικών υποκειμενικοτήτων να λάβουν χώρα έξω από τις παραδοσιακές υποκειμενικότητες. Η ποικιλία των υποκειμενικοτήτων μας

δεν πρέπει να μας αποθαρρύνει, αλλά μάλλον να ενθαρρύνει την εκδήλωση νέων μορφών και χώρων ενάντια στο κεφάλαιο και για τη δημιουργία νέων κοινωνιών.

Οι διαδηλώσεις στο Πίτσμπουργκ είναι ευπρόσβλητες σε πολλές παρόμοιες κριτικές με τις προηγούμενες διαμαρτυρίες κορυφής – [όπως αυτή που λέει ότι] αυτό που ήταν ένα μόνο σύντομο (αν και εκρηκτικό) επεισόδιο που απέτυχε να διαρκέσει ή να εξαπλωθεί, είναι η εντύπωση της συλλογικής μας ανικανότητας μάλλον παρά της δύναμης, ότι είμαστε “εθισμένοι στα μπάχαλα” (riot). Πιστεύω ότι αυτές οι κριτικές έχουν κάποιο βάρος, αλλά την ίδια στιγμή αποτυγχάνουν να επιβεβαιώσουν τους σπόρους και τη δυναμική που αυτά τα είδη των γεγονότων (συγκεκριμένα του Πίτσμπουργκ) μπορούν να έχουν αλλά και τον τρόπο με τον οποίο αυτές οι συγκρούσεις μπορούν να δράσουν ως εργαστήρια για να σχηματιστούν νέες σχέσεις και δράσεις.

Η ανάδυση νέων υποκειμενικοτήτων και χώρων στο Πίτσμπουργκ έχει την ικανότητα να αλλάξει την κατεύθυνση της αντιεξουσιαστικής πάλης στο Βόρεια Αμερική, και μπορεί πιθανά να επιτρέψει στις πολιτικές μας να διαχυθούν και να εξαπλωθούν σε ευρύτερα πλαίσια πέρα από τις διαμαρτυρίες κορυφής. Οφείλουμε να μην διστάσουμε να αρπάξουμε τις νέες υποκειμενικότητες που έχουν αρχίσει να αναδύονται με την παρούσα κρίση. Μέσω της εξερεύνησης των νέων τρόπων κίνησης και μέσω της ενεργοποίησης νέων υβριδικών υποκειμενικοτήτων, έχουμε τη δυναμικότητα να δημιουργήσουμε νέους χάρτες ανταγωνισμού και σύγκρουσης καθώς και προεικονίζουσες αντικαπιταλιστικές κοινωνικές σχέσεις.

Ο Ian Paul είναι καλλιτέχνης και συγγραφέας στην Καλιφόρνια. Ο Ian παρέλαβε χορηγία από το IAS το χειμώνα του 2010 για να τον βοηθήσει να γράψει το κείμενο αυτό.

Σημειώσεις του μεταφραστή

[1] Η προεικόνιση ως πολιτική πράξη είναι μία από τις σημαντικές διαφορές ανάμεσα στην αναρχία και τις υπόλοιπες νεωτερικές πολιτικές πρακτικές των κρατικο-σοσιαλιστικών μετακαπιταλιστικών διεξόδων. Η προεικόνιση συνδέεται με την έννοια της άμεσης δράσης και της δημιουργίας μορφών κοινωνικής οργάνωσης, σε όλα τα επίπεδα της καθημερινότητας, χωρίς την ανάγκη κατάληψης του κράτους ή μεταρρύθμισης των θεσμών του. Κάθε άμεση δράση οργανώνει αντιιεραρχικούς, οριζόντιους, αμεσοδημοκρατικούς θεσμούς, που κινούνται έξω και ενάντια στο κράτος, το κεφάλαιο, διαμορφώνοντας έτσι μία προ-εικόνα της μετακαπιταλιστικής, μετακρατικής κοινωνίας. Για μία προσέγγιση της προεικόνισης στην κοινωνική πρακτική της αναρχίας και των σύγχρονων κοινωνικών κινημάτων βλέπε στο Richard Day (2005) Gramsci is Dead: Anarchist Currents in the Newest Social Movements, Pluto Press

[2] Εδώ ο Ian αναφέρεται στον νεολογισμό της Διαφοράς [Différance] που επινόησε και ανέλυσε στο έργο του ο Γάλλος αποδομιστής φιλόσοφος Ζακ Ντεριντά. Η έννοια αναφέρεται στα χαρακτηριστικά που καθορίζουν την παραγωγή του νοήματος. Το ένα αφορά το γεγονός πως τα σύμβολα και οι λέξεις δεν μπορούν ποτέ να αποδώσουν το τι εννοούν, αλλά μπορούν να προσδιοριστούν μέσω της προσφυγής σε πρόσθετες λέξεις, από τις οποίες διαφέρουν. Το δεύτερο αφορά τη δύναμη που διαφοροποιεί τα στοιχεία μεταξύ

τους, οδηγώντας έτσι σε δυαδικές αντιθέσεις και ιεραρχίες που υποστηρίζουν το μήνυμα καθεαυτό. Στην προσπάθεια τους να ξεπεράσουν τους παραδοσιακούς δυϊσμούς της κοινωνικής πρακτικής και δημιουργίας, που οι μηχανισμοί εξουσίας διαχειρίζονται με τη μεσολάβηση τους, οι Ντελέζ και Γκατταρί αναδεικνύουν την πράξη για την ικανοποίηση της επιθυμίας ως τον ελκυστή της κοινωνικής δημιουργίας.